

Preek

Prediking n.a.v. : Mattheüs 26: 45b en 50 (HSV)

Zie, het uur is nabijgekomen dat de Zoon des Mensen overgeleverd wordt in de handen van zondaren. Toen zei Jezus tegen hem: Vriend, waarvoor bent u hier? Toen kwamen zij dichterbij, sloegen de handen aan Jezus en grepen Hem.

Afgelopen weken was het verkiezingstijd. Tijdens de campagne zie je mensen enthousiast rondom hun leiders staan. Maar zodra de uitslag anders uitvalt dan verwacht, staan dezelfde mensen opeens heel anders rondom diezelfde leider. Mijn punt: jubelstemming kan binnen kortste keren omslaan in het tegendeel.

Zo was 't ergens ook voor de Here Jezus. De kernploeg om Hem heen bestaat uit nog maar elf leerlingen. De kopgroep werd gevormd door een drietal personen: Petrus, Jacobus, Johannes. Samen beleefden ze een hoogtepunt bij de verheerlijking op de berg. Evenzeer maakten ze daluren mee in Gethsémané.

En terwijl Hij vroeg om een 'hand-in-hand' van de leerlingen, valt de groep om Hem heen verder uiteen. En terwijl Hij lééft voor hen, blijkt 't ook bij (ons als) leerlingen toch telkens weer te draaien om zichzelf. En als Hij op die weg uitschreeuwt níet zonder Zijn Vader te kunnen, is er bij niemand herkenning.

Helemaal alléén: in de groep! Zulk soort gevoelens overvallen mensen ook wel eens bij een grote manifestatie. Maar nu 't ergste van dit alles: Hij was in die situatie, enkel om jou en mij: in dit leven, waarin wij 't ook denken te kunnen redden zónder God zolang 't goed gaat. Pas bij dood en pijn worden we bang.

Wij kennen van nature weinig verdriet om van-God-gescheiden-leven. Integendeel, we vallen erbij in slááp. Zo diep dat het volgende gebeurt: *Zie, het uur is nabijgekomen dat de Zoon des Mensen overgeleverd wordt in de handen van zondaren.* Ja, wáár blijven wij, als er mensen wegvallen: familie en vrienden?

Immers aan de voet van elke hof (Eden of Gethsémané) is er altijd die ene. Aan de voet van ons hart, van de ziel van onze kinderen, partner of vriend ligt hij op de loer. Als er níet meer gebeden wordt en het hart in stilte of openlijk afkerig geworden is. Vaak zijn we dan te laat om de Judas (in ons) te ontwapenen.

Met zijn manschappen lijkt hij ook in de hof van heden oppermachtig. Toen zei Jezus tegen hem: *Vriend, waarvoor bent u hier?* Als ik dat nu persóónlijk neem, is Z'n vraag aan mij: 'Makker, is dát jouw bijdrage? Ben je Míj, Jezus, liever kwijt dan rijk?' Iets in u/mij verzet zich dan met hand en tand: Petrus in ons!

Néé, handen àf van Hem! Dan volgt vaak onhandige verdediging van Jezus door ons te vuur en te zwaard: 'Wat ik met Hem móet, weet ik ook niet goed. Maar nú wil ik Hem nog niet kwijt!' Hoe beschamend liefdevol houdt Hij intussen ons de handen vrij: 'als jullie Mij zoeken, laat hén dan gaan (Joh.18:8b)...'

Toen kwamen zij dichterbij, sloegen de handen aan Jezus en grepen Hem. Nee, bij Jezus Zelf loopt 't níet uit de hand. Nergens hebben we Zijn handen naar u en mij zover uitgestoken gezien als op Golgotha. Zijn hand reikt zelfs zover dat die ons daar vanuit de hel in de hemel, vanuit de zonde in genáde overzet.

Zondag 23-03-2014 10.00u
eredienst
Voorganger:Ds Laseur (wijkpredikant)
Thema: De hand!

Amen.